

РЕШЕНИЕ

№ 4868

гр. ..., 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 182 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ...

при участието на секретаря ...

като разгледа докладваното от ... Гражданско дело № 20201110163098 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 422, ал. 1, във вр. с чл. 415 ГПК.

Образувано е по искова молба от „...“ ЕАД против Ж. И. Е., ЕГН *****, за признаване за установено по отношение на ответницата, че дължи в на „...“ ЕАД сумата в размер на 1813,51 лева, от които 1551,84 лева - главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ и дялово разпределение за периода м.05.2016 г. - м.04.2019 г., ведно със законната лихва от 19.02.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, 225,54 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2017г, до 11.02.2020 г., както и суми за дялово разпределение: 30.51 лева - главница за периода от м.01.2017 г. до м.04.2019 г., ведно със законната лихва от 19.02.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, и 5,62 лева - лихва за периода от 3.03.2017 г. до 11.02.2020 г. Претендират се разноси.

Твърди се, че вземанията са възникнали по повод консумирана и незаплатена от ответницата топлинна енергия за топлоснабден имот - гр..., п.к. ..., обл. ...- град, общ. ..., ж.к. „...“, бл. ... за процесния период. Сочи се, че ответницата, в качеството си на собственик на топлоснабдения имот през процесния период, е клиент на топлинна енергия /ТЕ/ за битови нужди по смисъла на § 190 от ДР на Закона за енергетиката. Твърди се, че за сградата - етажна собственост, в която се намира имотът на ответниците, е сключен договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „...“ ЕАД, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от Закона за енергетиката. Съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2, сумите за ТЕ за процесния имот били начислявани от „...“ ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период били изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбата на чл. 71 от Наредба № 2 от 28 май 2004 г. за топлоснабдяването.

Ответницата в срока по чл. 131 ГПК е подала писмен отговор на исковата молба, с който оспорва исковете като неоснователни. Оспорени са документите, представени от ищеца относно тяхната истинност: тяхното авторство, адресат и съдържание, а именно съобщение към Фактура № .../31.07.2019 г., съобщение към фактура № ../1.07.2018г., съобщение към фактура №/31.07.2017 г., извадка за общи Фактури и дялово разпределение от 11.02.2020 г., като се сочи, че същите имат характера на частни документи. Оспорени са и представените е исковата молба декларация от ... и Протокол от ОС на етажната собственост от 15 септември 2002г., тъй като части от тези копия от документи били нечетливи и не следвало да бъдат приемани като доказателства в този вид. Соци се, че не са представени никакви доказателства, че ответницата е ползвател на имот, отопляван от ищцовото дружество през процесния период, нито пък че е собственик на такъв имот. Твърди се, че през месец август 2014 г. всички радиатори в апартамента, където е живеела ответницата, са демонтирани по нейна лична инициатива, за което ищецът бил уведомен. Демонтирането било извършено от частен майстор по поръчка и срещу заплащане от нея. По-късно същия месец, демонтирането било удостоверено и от представители на самото ищцово дружество при посещение на място в имота.

Следователно, сумите в графа „отопление“ били неправомерно начислени – считано от момента на демонтирането на отоплителните тела в имота ответницата не била потребявала претендираната топлинна енергия, поради което не дължала заплащането ѝ. В условията на евентуалност е направено и възражение за изтекла погасителна давност, като се сочи, че погасителната давност е изтекла за всички задължения за периода от м. 05.2016 до м. 02.2017 г., включително. Прави се искане предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни. Претендират се разноски.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, съгласно разпоредбите на 235 ГПК, установи следното от фактическа и правна страна:

Предявени са по реда на чл. 422, във вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК обективно и кумулативно съединени искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Първата предпоставка за основателност на иска по чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ, е наличието на валидно възникнало договорно правоотношение между страните за продажба и доставка на топлинна енергия на основание чл. 150 ЗЕ.

Продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, на основание чл. 150 ЗЕ. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. На основание чл. 153, ал. 6 ЗЕ, клиентите в сграда – етажна собственост, които прекратят

топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Съгласно тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. по тълк.д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.

В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване качеството на ответницата на клиент на топлинна енергия за процесния период по отношение на посочения в исковата молба топлоснабден имот с адрес гр. ..., общ. ..., ж.к. „...“, бл. ..., като в тази връзка на ищеца е била разпределена и доказателствената тежест за установяване на това обстоятелство с доклада, изготвен по реда на чл. 146, ал. 1 ГПК.

В случая в исковата молба ищецът е навел конкретни твърдения откъде според него произтича качеството на ответницата на клиент на топлинна енергия: същият сочи, че тя е **собственик** на топлоснабдения имот (л. 3 от делото).

Съдът намира за нужно да отбележи, че именно ищецът с исковата молба посочва какво е основанието на предявените от него искове, като в тази връзка излага и съответни фактически твърдения, като именно наведените такива са включени в предмета на доказване по делото. Недопустимо е съдът да уважи предявените искове, като установи факти, различни от изложените в исковата молба, доколкото това би нарушило принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, а от друга страна би накърнило правото на защита на ответната страна, която изгражда своята защитна теза именно с оглед обективизираните в исковата молба фактически твърдения. С писмения отговор на исковата молба ответницата е оспорила твърденията, че е собственик или ползвател на описания имот.

В случая по делото не са представени доказателства, че ответницата е собственик на посочения в исковата молба топлоснабден имот, както се твърди от ищеца. Напротив, несъмнено се установява, че ответницата не е собственик на този имот.

По делото са приети следните писмени доказателства: заповед № ... от 24.11.1998 г. на Кмета на район „...“, с която на основание чл. 43 от ЗОС и чл. 15 от Правилника за прилагане на ЗОС е настанена ... Е., без посочен ЕГН, и членовете на домакинството ѝ – „Ж. – дъщеря, пълнолетна“, в едностаен апартамент, с адрес гр. ..., ж.к. „...“, бл. ...

Въз основа на настанителната заповед е сключен договор за наем по чл. 22, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на ... от 15.07.2005 г. между ... като

наемодател и ... Е., без посочен ЕГН, и Ж. И. Е., без посочен ЕГН, като наематели, в изпълнение на посочената по-горе заповед № ... от 24.11.1998 г. на Кмета на район „...“. В договора не се съдържат уговорки относно заплащането на консумативите и такса смет за имота, в противоречие с чл. 22, ал. 1 от посочената Наредба.

По делото са представени и разписки за извършен отчет на уредите за дялово разпределение в сградата етажна собственост от 20.05.2018 г. и от 10.05.2019 г., като за ап. 128 се е подписала ответницата.

С оглед посочените доказателства, по делото несъмнено се установява, че топлоснабденият имот, посочен в исковата молба, е общинска собственост на Същият е бил отдаден под наем на ... Е., въз основа на настанителната заповед от 1998 г., като страна по договора за наем е и ответницата, в качеството ѝ на член на домакинството на ... Е..

По делото липсват актуални данни относно обитателите на имота, включително дали наемното правоотношение между ... Е. и ... е било прекратено на някакво основание. Не се установява и дали ответницата Ж. Е. към момента обитава имота въз основа на представения договор за наем от 2005 г., по който страна е и майка □, и който е сключен въз основа на настанителна заповед от 1998 г.

Дори обаче да се приеме, че това е така – както беше посочено, съдът не намира, че посочените обстоятелства се установяват при условията на пълно и главно доказване от ищеца – то не може да се приеме, че ответницата Ж. Е. има качеството клиент на топлинна енергия, още по-малко в качеството си на собственик на топлоснабдения имот, както се твърди в исковата молба.

Съгласно посоченото по-горе тълкувателно решение № 2/2017 г. на ВКС между ползвателя на имота на договорно основание и топлопреносното предприятие е налице облигационно правоотношение само при условие, че е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ.

В случая такива доказателства не са ангажирани, а от друга страна фактът, че имотът е общинска собственост, не предпоставя възникването на облигационно правоотношение между наемателите и топлопреносното предприятие по силата на закона. В случая липсва и уговорка в самия договор за наем относно заплащането на консумативите за имота, от която евентуално да бъде направен извод относно поето от наемателите задължение за разкриване на партида на името на някоя от тях – в случая наемателите са двама, като по делото липсват данни относно последващото развитие на правоотношението между ... от една страна и ... Е. от друга страна. В тази връзка следва да се отбележи, че настанителната заповед е издадена именно по отношение на ... Е., като дъщеря ѝ Ж. Е. е настанена като член на домакинството на майка ѝ.

С оглед гореизложеното, по делото не се установява, че ответницата има качеството клиент на топлинна енергия по отношение на посочения в исковата молба топлоснабден имот, тъй като не е собственик на същия, както се твърди от ищеца. Само за пълнота съдът намира за нужно да отбележи, че не се установява при условията на пълно и главно доказване и наличието на

облигационно правоотношение между ответницата, в качеството ѝ на облигационен ползвател на имота, и топлопреносното предприятие за процесния период.

При това положение е безпредметно да се изследват останалите предпоставки за основателност на предявените искове. Същите следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора право на разноски има само ответницата.

Същата е претендирала такива съгласно представен списък по чл. 80 ГПК, а именно адвокатско възнаграждение в размер от 500 лв. с включен ДДС. Заплащането на тази сума се установява от представения по делото договор за правна защита и съдействие, съдържащ и разписка за платената в брой сума (т. 2.1.1 от договора).

Ответникът е направил възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение още с подаване на исковата молба.

В тази връзка съдът намира следното:

Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая този минимален размер, съобразно Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 1054,39 лв. – чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г.

Съгласно решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22, чл. 101, § 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения чл. 101, § 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение; чл. 101, § 1 ДФЕС във връзка с чл. 4, § 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в чл. 101, § 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

Предвид посоченото решение на СЕС, съдът намира, че не е обвързан от минималния размер на адвокатските възнаграждения, посочен в Наредба № 1

от 2004 г. на Висшия адвокатски съвет, при произнасяне по възражението за прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК.

Отговорността за разноси по делото е специална безвиновна деликтна отговорност – в този смисъл вж. Тълкувателно решение № 1 от 11.12.2018 г. по тълк. д. № 1/2017 г. на ОСГК на ВКС и Решение № 67 от 3.04.2014 г. по гр. д. № 2944/2013 г. на ВКС. В тази връзка съдът намира, че възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение е средство за защита на ответника, който цели да ограничи отговорността си само до онези вреди, които са в пряка причинна връзка с воденото производство.

Съдът намира, че при определяне на размера на дължимата сума за адвокатско възнаграждение, което следва да бъде присъдено в полза на ищеца, следва да вземе предвид действителната правна и фактическа сложност на делото, извършените от процесуалния представител действия във връзка с производството по делото, както и цената и броя на предявените искове. Като съобрази, че делото не се отличава с фактическа и правна сложност, вида и обема на осъществяваната защита, както и цената и броя на предявените искове, съдът намира, че възражението за прекомерност е основателно и справедливият размер на адвокатското възнаграждение в конкретния случай е за сумата от 400 лв. с включен ДДС.

Така мотивиран, Софийски районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422, във вр. с чл. 415 ГПК от „...“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., район ..., ул., срещу Ж. И. Е., ЕГН *****, с адрес гр. ..., общ. ..., ж.к. „...“, бл. ..., искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, за признаване за установено, че ответницата Ж. И. Е., ЕГН *****, дължи на ищеца „...“ ЕАД, ЕИК ..., както следва: **1551,84 лева** - главница, представляваща стойност на доставена и незаплатена топлинна енергия /ТЕ/ и дялово разпределение за периода от 1.05.2016 г. до 30.04.2019 г. за топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. ..., общ. ..., ж.к. „...“, бл. ..., абонатен № ..., ведно със законната лихва от 19.02.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, **225,54 лева** - мораторна лихва за забава от 15.09.2017 г. до 11.02.2020 г., начислена върху сумата от 1551,84 лв., както и суми за дялово разпределение: **30.51 лева** - главница за периода от 1.01.2017 г. до 30.04.2019 г., ведно със законната лихва от 19.02.2020 г. до окончателното изплащане на вземането, и **5,62 лева** – лихва, начислена върху сумата от 30,51 лв., за периода от 3.03.2017 г. до 11.02.2020 г., за които суми е издадена заповед от 9.06.2020 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 8795/2020 г. на Софийски районен съд, 161 състав, поправена по реда на чл. 247 ГПК с разпореждане от 24.07.2023 г. по ч.гр.д. № 8795/2020 г. на Софийски районен съд, 161 състав.

ОСЪЖДА „...“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. ..., район ..., ул., да заплати на Ж. И. Е., ЕГН *****, с адрес гр. ..., общ. ..., ж.к. „...“, бл. ..., сумата в размер от **400 лева**, представляваща направени съдебни разноси за производството по гр.д. № 63098/2020 г. на Софийски

районен съд, 182 състав.

Решението подлежи на обжалване по реда на глава XX от Гражданския процесуален кодекс пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____